

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 941 ²	Κυριακὴ τῆς Χαναναίας (Ματθ. 15,21-28) 14 Φεβρουαρίου 2016 (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἐπιμονὴ στὴν προσευχή

«Ἀπόλυσον αὐτήν, ὅτι κράζει ὀπισθεν ἡμῶν» (Ματθ. 15,23)

Ὁ ἄνθρωπος, ἀγαπητοί μου, ἔχει μιὰ ἀδυναμία: θέλει νὰ τὸν ἐπαινοῦν καὶ νὰ τὸν κολακεύουν. Αὐτὸ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν κούνια καὶ φθάνει ὡς τὰ γηρατειά. Τὸ παιδὶ στὸ σπῖτι θέλει χάδι καὶ **ἔπαινο** περισσότερο ἀπὸ τὸ νὰ τοῦ δώσης μιὰ σακκούλα καραμέλλες. Ὁ μαθητὴς στὸ σχολεῖο χαίρεται ὅταν ὁ δάσκαλος τὸν ἐπαινῇ. Ὁ στρατιώτης στὸ στρατὸ φιλοτιμεῖται ὅταν ὁ ἀξιωματικὸς τὸν ἐπαινῇ. Ὁ ὑπάλληλος περιμένει τὸν ἔπαινο τῶν προϊσταμένων του. Καὶ ὁ νέος καὶ ὁ γέρος, ὅλοι θέλουν ἔπαινο. Ζοῦμε μέσα στὸν ἔπαινο.

Ἄλλ' ἂν πάρουμε ζυγαριὰ καὶ ζυγίσουμε τοὺς ἐπαίνους τοῦ κόσμου, τί ἀξία ἔχουν; Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς μοιάζουν μὲ κίβδηλα νομίσματα. Εἶνε ἐπιπόλαιες κρίσεις ἀνθρώπων ποὺ λίγο μᾶς γνωρίζουν. Εἶνε προϊόντα ἄθλια μιᾶς αἰσχροῦς βιομηχανίας ποὺ λέγεται **κολακεία**. Πόσοι ἀπὸ τοὺς ἐπαίνους δὲν ἔγιναν παγίδες, πρὸ παντὸς γιὰ τοὺς νέους; Συχνὰ ἢ διαφθορά, ἰδίως τῶν νεανίδων, ἀρχίζει ἀπὸ ἓνα κοπλιμέντο, ἀπὸ ἓναν ἔπαινο· καὶ σιγὰ - σιγὰ, ἂν δὲν καταλάβουν τὸν κίνδυνο, πέφτουν στὴν καταστροφή. Πόσοι δὲν ἔπαθαν ἐκεῖνο ποὺ λέει ὁ Αἴσωπος· ἢ ἀλεποῦ, λέει, εἶδε τὸν κόρακα πάνω στὸ δέντρο νὰ κρατᾷ στὸ ράμφος τοῦ ἓνα κομμάτι κρέας. Πῶς νὰ τοῦ τὸ πάρῃ; Ἀρχισε νὰ τὸν κολακεύῃ, ὅτι ἔχει «ῥαῖα φωνή». Ἔτσι ὁ ἀνόητος ἀνοιξε τὸ στόμα νὰ «τραγουδήσῃ», καὶ τὸ κρέας ἔπεσε...

Ἄλλ' ἐὰν οἱ ἔπαινοι τοῦ κόσμου εἶνε χωρὶς ἀξία ἢ γίνονται καὶ παγίδες, ὑπάρχουν ὅμως ἄλλοι ἔπαινοι ποὺ ἀξίζουν καὶ πρέπει νὰ τοὺς προσέξουμε. Εἶνε οἱ ἔπαινοι τιμίων ἀνθρώπων, ποὺ δὲν κολακεύουν. Εἶνε ὁ ἔπαινος τῆς συνειδήσεως, ποὺ δὲν λέει ψέματα. Εἶνε ὁ ἔπαινος τῶν ἁγίων καὶ τῶν ἀγγέλων. Εἶνε πάνω ἀπ' ὅλα ὁ **ἔπαινος τοῦ Θεοῦ**. Ὡς ὁ ἔπαινος τοῦ Θεοῦ! Ἄς μ' ἐπαινέσῃ ὁ Θεός, κι ἂς μὲ κατη-

γορῇ ὁλος ὁ κόσμος. Καὶ ἂν μ' ἐπαινῇ ὁλος ὁ κόσμος ἀλλὰ μὲ κατηγορήσῃ ὁ Θεός, καμμιὰ ἀξία δὲν ἔχω. Ἄν σ' ἐπαινέσῃ ὁ Θεός, παράδεισο ἔχεις· ἂν σὲ κατηγορήσῃ ὁ Θεός, κόλασι ἔχεις. Τί νὰ τοὺς κάνῃς τοὺς ἐπαίνους τοῦ ματαίου τούτου κόσμου; Τοῦ Θεοῦ ὁ ἔπαινος ἀξίζει.

***

Ἐναν τέτοιο ἔπαινο ἔχει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο. Σήμερα **ὁ Κύριός μας ἐπαινεῖ**. Ποιόν ἐπαινεῖ; βασιλιᾷ; στρατηγό; σοφό; ἐπιστήμονα; Ὁχι. Ἐπαινεῖ **μιὰ γυναῖκα**. Ποιὰ γυναῖκα; Τὴ Χαναναία, ποὺ ἔπεσε μπροστὰ στὰ πόδια του καὶ ζητοῦσε τὴ θεραπεία τῆς θυγατέρας της. Μὰ γιὰ νὰ τὴν ἐπαινῇ ὁ Χριστός, σημαίνει ὅτι αὐτὴ **εἶχε ἀξία**. Καὶ πράγματι ἡ γυναῖκα τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου ἦταν διαμάντι. Ἦταν ἀξία ἐπαίνου. Τί εἶδε ἄραγε ὁ Χριστὸς στὴ Χαναναία καὶ εἴλκυσε τὸ θαυμασμό του;

● Τὸ πρῶτο ποὺ εἶδε ἦταν **ἡ πίστι** της. Τί ἦταν ἡ Χαναναία; Εἰδωλολάτρισσα. Ἡ χώρα της, ἡ Χαναάν, ἦταν χώρα αἰσχροῦς εἰδωλολατρίας, μὲ μάγους καὶ μάγισσες. Δὲν ἔζησε αὐτὴ στὰ Ἱεροσόλυμα, δὲν εἶχε ἀκούσει τὸ Χριστό, δὲν εἶδε τὰ θαύματά του. Καὶ ὅμως, μόλις τῆς εἶπαν ὅτι αὐτὸς ποὺ περνάει εἶνε ὁ Χριστός, μιὰ ἐσωτερικὴ πεποίθησι τὴν ἔκανε νὰ πῇ· Αὐτὸς εἶνε ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου, αὐτὸς εἶνε ὁ μοναδικὸς γιατρὸς καὶ γιὰ τὴ θυγατέρα μου!... Ἀμέσως ἔπεσε μπροστὰ στὰ πόδια του. Κι ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκεῖνη ἔσβησαν μέσα στὴν καρδιά της ὅλοι οἱ ψεύτικοι θεοί· ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκεῖνη προσκολλήθηκε στὸ Χριστό. Αὐτὴ τὴν πίστι βράβευσε ὁ Χριστός.

Γεννᾶται τὸ ἐρώτημα· **Ἐμεῖς ἔχουμε αὐτὴ τὴν πίστι**; Ὅταν ἀρρωστήσουμε ποῦ τρέχουμε; Πολλοί, λεγόμενοι Χριστιανοί, τρέχουν σὲ μάγους. Ἀκόμη καὶ σήμερα, στὸν αἰῶνα αὐ-

τόν. Καί ὄχι μόνο στὰ χωριά ἀλλὰ καὶ στὰ μεγάλα κέντρα. Ὁργιάζει ἢ μαγεία καὶ ξαφρίζει πορτοφόλια... Θὰ πῆ κανεὶς· Κ' οἱ παπᾶδες ζητᾶνε τυχερά. Δὲν τὸ ἐγκρίνω. Θέλω ὁ παπᾶς νὰ εἶνε στὸ ὕψος του καὶ τὰ μυστήρια νὰ τελοῦνται δωρεάν. Δὲν τὸ ἐγκρίνω λοιπὸν αὐτό. Ἀλλὰ δὲν ἐγκρίνω καὶ τὸ ἄλλο· ὅταν ὁ παπᾶς ζητήσῃ κάτι, τὸν περνοῦν «γενεὲς δεκατέσσερις»· στοὺς μάγους ὅμως ἀδειάζουν τὰ πορτοφόλια χωρὶς διαμαρτυρία. Λὲς καὶ δὲν ὑπάρχει Χριστός, λὲς καὶ δὲν ὑπάρχει Ἐκκλησία, λὲς καὶ δὲν ὑπάρχουν μυστήρια, λὲς καὶ δὲν κάνει θαύματα ἡ πίστι μας.

Βλέπετε λοιπὸν τί πίστι εἶχε ἡ Χαναναία, ἐν συγκρίσει μὲ τοὺς σημερινοὺς Χριστιανούς;

- Ἐπαίνεσε ὁ Χριστὸς τὴ Χαναναία γιὰ τὴν πίστι της. Ἀλλὰ τὴν ἐπαίνεσε καὶ γιὰ τὴν **ταπείνωσί** της. Τῆς λέει· «Δὲν εἶνε σωστό, τὸ ψωμί ποὺ προορίζεται γιὰ τὰ παιδιὰ νὰ τὸ ρίξω στὰ σκυλιά» (Ματθ. 15,26). «Παιδιὰ» ἐννοοῦσε τοὺς Ἰουδαίους, καὶ «σκυλιά» τοὺς εἰδωλολάτρες ποὺ ζοῦσαν μιὰ ἀκάθαρτη καὶ αἰσchrή ζωή. Ἡ Χαναναία ἄκουσε αὐτὸ τὸ λόγο, καὶ δὲν τὸ πῆρε ὡς προσβολὴ τοῦ γένους καὶ τῆς φυλῆς της· πῆρε τὴ λέξι «σκυλί», ποὺ θεωρεῖται ὕβριστική –ἐδῶ εἶνε τὸ μεγαλεῖο της–, καὶ τὴν ἔκανε ὄπλο, καὶ μ' αὐτὴν πολέμησε –ποιόν; Τὸ Χριστό· καὶ Τὸν ἐνίκησε. Ὡ θαῦμα! νίκησε τὸν Ἀήττητο. «Ναί, Κύριε», λέει (ἐ.ἀ.15,27)· ἂν ἄλλοι εἶνε παιδιὰ σου, ἐγὼ εἶμαι σκυλάκι σου. Δῶσε τὸ ψωμί στὰ παιδιὰ σου· ἐγὼ θὰ περιμένω νὰ πάρω τὰ ψίχουλα. Ἐνα ψίχουλο, Χριστέ μου, φτάνει γιὰ μένα...

Καὶ γεννᾶται τὸ ἐρώτημα· **Ἔχουμε ἐμεῖς τέτοια ταπείνωσι**; Δεχόμαστε παρατηρήσεις καὶ ἐλέγχους; Οἱ περισσότεροι εἴστε οἰκογενειάρχες καὶ ἔχετε σπίτια. Τολμᾷ σήμερα ὁ ἄντρας νὰ κάνῃ παρατήρησι στὴ γυναῖκα; Καὶ τολμᾷ ἡ γυναῖκα νὰ κάνῃ παρατήρησι στὸν ἄντρα; Ἔτσι τὸ ἀντρόγυνο ζῇ μέσα σὲ μιὰ κολακεία, ὄχι στὴν ἀλήθεια. Ποῦ εἶνε ἡ ταπείνωσι; Μᾶς ἔφαγε ὁ ἐγωισμὸς καὶ ἡ ὑπερηφάνεια, ποὺ εἶνε τὸ χειρότερο ἀμάρτημα, μεγαλύτερο κι ἀπὸ τὴν πορνεία κι ἀπὸ τὴ μοιχεία κι ἀπὸ ὅλα. Αὐτὴ γκρέμισε τὸν ἑωσφόρο καὶ τὸν ἔκανε διάβολο. Γι' αὐτὸ ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς λέει· Ὅταν βλέπω ἄντρα ὑπερήφανο ἢ γυναῖκα ὑπερήφανη, μοῦ φαίνεται πὼς βλέπω τὸ διάβολο· κι ὅταν βλέπω ταπεινὸ ἄνθρωπο, μοῦ φαίνεται σὰν ἄγγελος... Τέτοια ταπείνωσι εἶχε ἡ Χαναναία. Γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς τὴν ἐπαίνεσε· «Ὡ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις!» (ἐ.ἀ. 15,28) καὶ μεγάλη σου ἡ ταπείνωσις.

- Ἀλλὰ ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶνε ἀξιοθαύμαστη

καὶ γιὰ κάποια ἄλλη μεγάλη ἀρετή. Ποιά; Ἔπεσε στὰ πόδια καὶ παρακαλοῦσε· «Κύριε, ἐλέησον» (ἐ.ἀ. 15,22). Καμμιά σημασία ὁ Χριστός! «Κύριε, ἐλέησον»· καμμιά ἀπάντησις! Μὰ δὲν ἄκουγε ὁ Χριστός; Ἄν ὁ ἄνθρωπος ἔφτιαξε μηχανήματα κι ἀκούη μακριά, τὸ αὐτὸ τοῦ Θεοῦ ἀκούει ὅλες τὶς φωνὲς καὶ ὅλους τοὺς ψιθύρους. Καὶ ὅμως ἐδῶ καμμιά σημασία! Τί ἔκανε τότε αὐτή; Ὁ ἕνας εὐαγγελιστὴς λέει ὅτι ἔκραζε «ἐμπροσθεν» (βλ. Μάρκ. 7,25), ὁ ἄλλος λέει ὅτι ἔκραζε «ὀπισθεν» (Ματθ. 15,23). Ἔχετε δεῖ σκυλιὰ ποὺ τριγυρίζουν τὸ ἀφεντικό τους πότε μπροστὰ καὶ πότε πίσω, ὥσπου νὰ τοὺς δώσῃ κάτι; Ἔτσι κι αὐτή. Μιὰ πίσω, μιὰ μπροστὰ, δὲν κουράστηκε, ἕως ὅτου ἀνάγκασε τὸ Χριστὸ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του καὶ νὰ μιλήσῃ. **Ἡ Χαναναία ἐπιμένει**. Ἐπιμένει ὄχι σὲ κάτι κακό, ὄχι στὴν ἀτιμία, ὄχι στὸ ἔγκλημα· ἐπιμένει **στὸ καλό**. Εἶνε **ἀρετή**, παρ' ὅλα τὰ ἐμπόδια, **νὰ ἐπιμένης στὸ καλό**. Αὐτὸς ποὺ ἐπιμένει νικᾷ.

Ἐνα **ἰνδικὸ παραμῦθι** λέει, ὅτι κάποτε ἕνας ναύτης ταξίδευε. Ἦταν στὸ ἄκρο τοῦ πλοίου, κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα δαχτυλίδι καὶ τὸ ἔπαιζε στὰ δάχτυλά του. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως τὸ δαχτυλίδι τοῦ φεύγει καὶ πέφτει στὴ θάλασσα. Δὲν ἀπελπίστηκε. Τί ἔκανε; Πῆρε ἕνα κουβὰ κι ἄρχισε νὰ ...ἀδειάζῃ τὴ θάλασσα! Τότε, λέει, ἄκουσε τὴ θάλασσα· –Τί κάνεις ἐκεῖ; –Ἀχ, ἄτιμη θάλασσα, λέει, μοῦ ἔκλεψες τὸ δαχτυλίδι μου. Θὰ σὲ ἀδειάσω νὰ τὸ πάρω!... Ὅταν τ' ἄκουσε ἡ θάλασσα, φοβήθηκε. –Ἐσύ, λέει, ἔχεις κακὸ σκοπὸ· πάρε τὸ δαχτυλίδι σου, γιατί σὲ βλέπω ὅτι εἶσαι ἐπίμονος...

Ἀκοῦτε **ἐπιμονή**; Ἔτσι κ' ἐμεῖς. Ἐπιμονὴ στὸ καλό, καὶ θὰ νικήσουμε.

* * *

Ἀγαπητοί μου! Ἄν κάτι ποὺ ζητοῦμε εἶνε σύμφωνο μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τότε νὰ τὸ ζητοῦμε ὅπως ἡ Χαναναία. Μὴ μοιάσουμε σὰν κάτι ἀλητόπαιδα, ποὺ χτυποῦν στὰ σπίτια τὸ κουδούνι μιὰ φορὰ καὶ μετὰ φεύγουν· φεύγουν, γιατί θέλουν νὰ πειράξουν. Ὅχι λοιπὸν μιὰ φορὰ, ἀλλὰ συνεχῶς, μέχρι ν' ἀνοίξῃ ἡ πόρτα τοῦ Θεοῦ. Ἡλεκτρικὸ κουδούνι γιὰ μᾶς εἶνε ἡ προσευχή, τὸ «Κύριε, ἐλέησον». Ἄς ἐπιμένουμε· Κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ, διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων ἐλέησον ἡμᾶς. Ἄμα αὐτὸ τὸ λέμε μὲ ἐπιμονή, τότε καὶ τὰ πιὸ μεγάλα καὶ θαυμαστά πράγματα θὰ γίνουν, καὶ θ' ἀκούσουμε κ' ἐμεῖς· «Μεγάλη σου ἡ πίστις! γεννηθήτω ὡς θέλεις» (ἐ.ἀ. 15,28).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**